

Petr Hugo Šlik

TAJEMSTVÍ JESKYNĚ POKLADŮ

Ilustroval Petr Morkes

ALBATROS

Tajemství jeskyně pokladů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik
Tajemství jeskyně pokladů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Petr Hugo Šlik
**TAJEMSTVÍ
JESKYNĚ
POKLADŮ**

Petr Hugo Šlik

TAJEMSTVÍ JESKYNĚ POKLADŮ

Ilustroval Petr Morkes

ALBATROS

1/ Na Klárov padá tma

Nad Klárovem, starou okrajovou čtvrtí velkého města, se pomalu stmívalo. Byla neděle na konci května, první skutečně teplý večer toho roku, a ulice byly plné vůně léta, která se na ně snesla s nečekanou silou. Kdo ví, kde se tam vzala? Jaké stromy jí pomáhaly? Modrý háj byl daleko, až za konečnou tramvaje, stromy v třešňovce ještě nerozkvetly a těch pár ubohých akátů v parku nestálo za řeč. Přesto o tom nebylo pochyb – právě dnes večer vzalo léto za kliku a vstoupilo do dveří. Nikdo si jej však nevšiml, nikdo jej nevítal. Lidé dál spěchali po ulicích za svým cílem, žádný z nich se nezastavil a nerozhlédl, nikoho ani nenapadlo, aby se zhluboka nadechl. Klárov žil dál svým životem, jako by se nic nedělo, podivně tichý, spící. Ze středu města sem nahoru doléhal šum, na který si zdejší obyvatelé dávno zvykli, v ulicích občas zacinkala projíždějící tramvaj a jen na zahrádce hospody U Hoftychů to hučelo jako ve včelím úle. Jinak nic.

Chyběl tu výskot dětí, jejich smích a hlasité pokřikování. Dříve tomu tak nebývalo. Klárovo kdysi byl jedním velkým dětským hřištěm. Břehy Hamerského potoka bývaly obsypány piráty, vedly se tam divoké námořní bitvy, v Okrouhlé ulici se každý večer pořádaly závody na koloběžkách a na plácku u staré cihelny se zase pravidelně hrávalo finále mistrovství světa v kopané. Jenže ty časy jsou dávno pryč. Do klárovské školy se sice každé ráno trousí desítky dětí, jenže odpoledne jako by se po nich slehla zem. Všechny se vrátily do svých domovů a zasedly k obrazovkám a počítačům. Na nějaké pobíhání venku neměl nikdo čas, bylo třeba nejprve dokoukat televizní seriál, případně dohrát počítačovou hru.

Ale abychom neházeli všechny děti do jednoho čertova pytle. I teď žijí v Klárově takové, které dobře vědí, že pohybu na čerstvém vzduchu se nic nevyrovná. Není jich mnoho, ale jsou tu. Většina z nich se schází odpoledne na stadionu místního sportovního klubu Slovan Klárovo. Zde mladí fotbalisté, tenisté a atleti cvičí svá těla a radují se ze zlepšujících se výsledků, ale především z vlastní síly, mrštnosti a hbitosti. Teď zde právě končí trénink mladých běžců. Trenér svolává k sobě do hloučku dvanáct kluků ve věku od deseti do patnácti let a udílí jim poslední pokyny dnešního tréninku.

„Musíš zapracovat na tom startu, Vojto,“ mluvil zrovna k asi dvanáctiletému klukovi vysoké postavy a hustých černých vlasů. Byl to Vojtěch Kodým, jedna z velkých medailových nadějí Slovanu na blížícím se mistrovství. Specializoval se na běh na 400 metrů překážek a držel několik klubových rekordů. Jeho výsledky ve škole byly spíše slabší, ale měl přátelskou povahu a byl zvyklý nedělat si z ničeho těžkou hlavu. Kromě jediné věci, o které však s nikým nemluvil.

„Po padesáti metrech ztrátu obvykle doženeš a dále už pracuješ dobře,“ pokračoval trenér, „ale na začátku zbytečně ztratíš skoro vteřinu.“

„Jsem velkej, trenéře, trvá mi, než se zvednu.“

„Já vim, že to máš těžký. Ale neboj se, je to jen v technice. Až tohle vypilujeme, nebudeš mít konkurenci. Musíme to stihnout do mistrovství.“

Trenér se naposledy rozhlédl po svých svěřencích a pak zavelel: „Teď sprint do šaten, sprcha a odchod. Uvidíme se ve středu.“

Do kluků jako když střelí. Závěrečný sprint byl jejich oblíbenou kratochvílí a vítězství v tomto „závodě“ si vážili málem víc než dobrého umístění na oficiálních mítincích. Dnes vyhrál Vojta. Rychle se osprchoval, poněkud nedbale si vysušil vlasy, převlékl se, srdečně se rozloučil s kamarády a už s taškou přes rameno odcházel domů. Neměl to daleko, bydlel s rodiči v jednom z vysokých činžáků, kterým místní říkali *nové domy*, přestože zde stály již přes padesát let.

Jak se blížil k domovu, bezděky zpomaloval svůj krok. Moc se mu tam nechtělo. Rodiče na sebe křičeli stále častěji, dávno už si nedávali pozor, aby svými hádkami neobtěžovali alespoň jeho. Většinou se doma cítil jako v kleci. Oba rodiče měl rád, a snad proto byl po každé jejich hádce vyčerpán mnohem víc než oni, protože ho zraňovaly náboje střílené z obou stran. Když byl ještě malý, mělo pro něj slovo „rozvod“ jakýsi strašidelný význam, skoro se ho bál. Ale teď, když už je velký (nebo si tak alespoň připadá), se nebojí ničeho. Teď si naopak přeje, aby se rodiče rozvedli a on měl konečně klid. Jednou se dokonce matky zeptal, proč s otcem nezvolí toto řešení, když už spolu nemohou být. „Ale jdi ty,“ řekla tehdy a pohladila ho po hlavě. „To bychom ti přece nemohli udělat.“

To byla ta jediná věc, která Vojtu trápila.

V ulici Pod Pecí ho z těchto chmurných úvah vytrhla divná scéna. U chodníku, jen pár metrů před ním, zastavil tmavě modrý automobil a z jeho zadních dveří se ven vysoukal kluk zhruba ve Vojtově věku. Byl ale znatelně menší i hubenější, nezdravě bledý, na očích měl brýle a na hlavě mu jak oheň svítily rudé vlasy. Kluk zabouchl dveře auta a s pohledem upřeným na chodník se vydal k domovním dveřím. Z místa řidiče rychle vystoupil asi čtyřicetiletý muž s igelitovou taškou v ruce a hnal se za klukem.

„Jindro, počkej,“ volal na něj. „Zapomněls ty knížky.“

Jindra od muže tašku přijal a poděkoval, do očí se mu však nepodíval. Dokonce si ani nevšiml, že mu podává pravici na rozloučenou.

„Ahoj,“ řekl tedy muž rozpačitě a těsně předtím, než za Jindrou bez jakékoliv odpovědi zapadly dveře domu, přidal ještě: „A pozdravuj mámu!“

Pak si jen povzdechl, pokrčil rameny, nastoupil do auta a odjel.

Vojta udělal pár kroků a bezmyšlenkovitě se podíval na zavřené dveře. V jejich zamřížovaném okénku spatřil Jindrův obličej. Byl přitisknutý na sklo a smutně sledoval odjíždějící vůz. Na okamžik se jeho pohled střetl s Vojtovým, pak se rychle otočil a vyběhl po schodech pryč.

Ani jeden z kluků v tu chvíli netušil, že se jejich osudy brzy spojí v tom nejpodivnějším dobrodružství, které kdy v životě zažili, a že při něm budou dokonce společně čelit nebezpečí smrti, odkázání pouze jeden na druhého.

2/ Vojta zachraňuje Jindru

O pár dní později se cesty obou kluků, Vojty a Jindry, opět zkřížily, tentokrát však za poněkud dramatictějších okolností. Bylo už po vyučování, Vojta se ještě zdržel v šatně, kde se mu z nedovřené aktovky vysypaly učebnice, a tak vyšel ven jako poslední.

Když míjel bránu školního hřiště, zaslechl odtamtud hlasy. Zastavil se a poslouchal.

„Musil, Musil, hodně zkusil,“ posmíval se kdosi.

„Nakonec i brečet musil,“ přidal se druhý.

Vojta opatrně vykoukl zpoza brány a spatřil tři kluky z nejvyššího ročníku, jak strkají do onoho zrzka, kterého si pamatoval z ulice Pod Pecí. Ten mezi nimi bezmocně lítá ze strany na stranu a občas upadne na zem. Při jednom takovém pádu přišel o brýle a ani neměl možnost si je sebrat. Vojta se dlouho nerozmýšlel. Před sebou měl vrstevníka, kterému ubližovali čtyři starší a silnější kluci. Jiný kluk než Vojta

by si možná řekl, že se ho to netýká, a šel by dál svojí cestou. Ale Vojta věděl, že se musí zastat slabšího, že mu musí pomoci. Na přímou bitku si přeci jen netroufal, a tak zvolil lest.

„Kluci, kluci, nechte toho,“ začal volat a rozběhl se k nim.

„A hele, Kodym,“ komentoval jeho příchod pihovatý vůdce party, o němž Vojta náhodou věděl, že se jmenuje Rančák. „Co tu chceš?“

„Nechte ho. Máte průšvih.“

„My? Snad tady mladej Musil, ne? Nechtěl nám dojít pro cigára. A tak se mi zdá, že bude mít doprovod. A to přímo našeho atletickýho mistra světa v muší váze.“

Starší kluci se jako na povel zasmáli, Jindra využil chvilky oddychu, rychle se shýbl a sebral ze země svoje brýle. Když se zase narovnal, bylo vidět, že má slzy na krajíčku.

„Počkejte,“ nevzdával se Vojta a vytáhl svůj trumf. „Máte jít za ředitelem.“

Smích surovců přestal, jako když utne.

„Co to kecáš?“

„No fakt. Viděl vás z okna, tak mě poslal za váma, že za ním máte jít.“

„Tak to je průšvih, zdrháme, ne?“ řekl čahoun v kostkované košili, který právě držel Jindru za límec. Rančák jej však zastavil zdvižením ruky.

„Počkat, počkat. Něco mi tu nehraje,“ řekl s pohledem upřeným na budovu školy. „Pokud vim, tak ředitelna má okna na druhou stranu, ne?“

„To jo, ale on byl zrovna v učebně přírodopisu, kde se instaluje ta nová promítačka. Pomáhal jsem při tom. Proto mě za váma poslal. Máte za ním jít. A hned.“

„Poznal nás?“ chtěl ještě vědět Rančák.

„To nevím, ale máte...“

„Tak berem roha!“

Po tomto zbabělém pokynu se všichni trýznitelé otočili jako na obrtlíku a v příští vteřině už po nich nebylo ani vidu, ani slechu. Vojta s Jindrou na hřišti osaměli.

„Díky,“ řekl Jindra, „to bylo chytré.“

„Poznal jsi, že jsem si to vymyslel? A jak?“

„Učebna přírodopisu má přece taky okna na opačnou stranu.“

„Nojo, v tom rozčilení jsme si to neuvědomil. A oni naštěstí taky ne.“

Oba kluci si pak potřásli rukou.

„Já jsem Vojta.“

„Jindra.“

„Já vím. Jednou už jsem tě viděl. Tehdy, jak tě přivezl ten pán...“

„To byl táta,“ řekl Jindra, ale díval se přitom stranou. Bylo zjevné, že by se raději bavil o něčem jiném.

„Chceš doprovodit?“ zeptal se proto Vojta. „Kam máš namířeno?“

„Do knihovny. A budu rád, když půjdeš se mnou.“

Jindra vykročil automaticky stejným směrem, kterým zmizela Rančákova parta, ale Vojta jej zadržel.

„Počkej, půjdeme radši zadem, po starých schodech a pak kolem koupaliště. Rančákovcům to brzo dojde a možná se vrátí.“

Cesta vedla malou zahrádkářskou kolonií. Asfalt pod nohama se jim brzy změnil v úzkou štěrkovou cestičku, a ta je dovedla až ke starým kamenným schodům s nakloněným rezavým zábradlím. Jednotlivé schůdky byly hustě zarostlé plevelem, zdálo se, že moc lidí tudy nechodí. Kluci pomalu scházeli dolů a přitom hleděli na Klárov, který měli před sebou jako na dlani. Jindra se zvědavě ptal na jednotlivé dominanty této čtvrti, ve které byl nový, a Vojta mu vše ochotně popisoval.

„Tamhle to je komín starý cihelny, ta už je dávno opuštěná. Ta věž je od kostela svatý Kláry, co je na náměstí. A vidíš tamhle vzadu tu vysokou dlouhou střechu? To je tribuna na stadionu Slovanu. Tam chodím.“

„A co je tamhle ta strouha?“

„Strouha? Ty jsi dobrý! To je Hamerský potok. V půlce Klárova najednou mizí pod zemí a odtéká bůhví kam.“

„A tyhle skály vlevo?“ ukázal Jindra na zarostlý svah po své levici.

„To jsou prostě jen skály. Dřív se tam těžil písek, teď to všechno zarůstá. Nahoře je ještě park, ale ten je zanedbaný. Žije v něm jen pár bezdomovců.“

„Br, být tak bez domova, nemít kam jít, to bych nechtěl.“
Když byli asi v půlce schodů, ozvala se náhle siréna, jejíž pronikavý zvuk zaplnil celé okolí.

„Co to je?“ zeptal se Jindra.

„To je ze stavby. Naproti parku staví nový sídliště a lámou tam skálu. Počkej, za chvíli bude výbuch.“

Skutečně, krátce nato se ozvala ohlušující rána. Zem pod nohama se jim zachvěla a oba kluci se mimoděk přikrčili a zakryli si hlavu.

„Vypadá to, že se tu nenudíte,“ řekl Jindra, když bylo konečně po všem.

„To ne. A odkud ty jsi vlastně přišel?“

„Ale tak,“ zamumlal Jindra a neurčitě mávl rukou někam směrem za Klárov, „z města.“

V družném hovoru spolu pak oba kluci došli až ke knihovně, kde se rozloučili. Jindra ještě jednou poděkoval Vojtovi, že ho zachránil před Rančákovou partou a také za to, že mu představil Klárov.

„Kdybys cokoliv potřeboval, můžeš přijít za mnou,“ odpověděl mu Vojta.

Tuto větu řekl spíše mimoděk, jen jako nezávazný slib, kterým chtěl svého nového kamaráda povzbudit. Nemohl vědět, jak brzy bude jeho nabídka využita a k jakým koncům to povede.